

Bloed was het eerste wat ze zag, een groeiende rode vlek op de witte stof als een levende aquarel. Haar rokje hing als een koude, natte lap tussen haar benen. Helena lag op haar rug op de vochtige aarde. Verpletterd. Ze wilde opstaan, hoorde zichzelf kreunen. Haar hoofd plofte terug op de aarde. Tastend kropen haar handen naar haar buik. Als een gil in de stilte trok een pijnscheut door haar schoot en verraadde een wond achter de bloedvlek, diep in haar. Waar was ze? Er was de kilte, er was de dauw. Boven haar de kille lucht van de vroege ochtend, om haar heen bomen. En in haar de pijn. Wat was er gebeurd?

—

Waarom weer Helena? Waarom begin ik weer over haar te schrijven?
Louise drukt hard op haar potlood. De punt krast op het papier.

—

Bloed was het eerste wat ik zag toen ik de voordeur opendeed.
Daar, tussen nacht en ochtend, tussen buiten en binnen, stond Helena. Als een bedelaar, rillend in de ochtendschemering ... Een verfrommeld en gescheurd rokje, Helena's geschaafde, bleke gezicht met de uitgelopen mascara en de geur van bos, vlees, huid, zweet en aarde. Ik rook het meteen en voelde bijna leedvermaak.

Voor mij was Helena de prooi die het roofdier had gelokt. Maar ze was vooral een dief.

Je hebt mijn droom gestolen, had ik het liefst gezegd voor ik de deur woedend voor haar neus dicht zou slaan. Maar ik liet Helena binnen.

—

‘Verdorie, Louise,’ sist ze tegen zichzelf.

Nu ze merkt dat ze niet veel nodig heeft om zich in te leven in wat er die nacht met Helena is gebeurd, slaat haar woede terug op zichzelf als een golf die zich tegen een rots smijt.

En, Louise, wat ga je nu doen? krast ze op het papier. Vertel ik haar verhaal of het mijne? Ik begin gewoon.

—

Het begon op een doodgewone schooldag, de eerste keer dat ik mijn tanden durfde te zetten in die verdomde, veel te strakke navelstreng waarmee mama me aan zich bond.

Ze stond al in de keuken, alsof ze er wortel schoot. Te vroeg voor mij, te vroeg voor soepgeuren, te vroeg voor vragen. Het is hatelijk om ’s ochtends beneden te komen in een geur van gestoofde ui en selderij, als mikpunt van zinloze vragen als: ‘Wil je salami op je boterham?’ ‘Heb je je boekentas gemaakt?’ ‘Wil je nog iets om te drinken?’

Ik wil niet eten. Nu nog minder dan ooit. Ik doe alsof. Alweer.

‘Mama, ik wil met de fiets naar school.’ Ik flap het eruit. Ik durf. Eindelijk. ‘Ik wil niet meer door jou gebracht worden.’

Wat heb ik een hekel aan haar handen op het stuur, aan de geur van ui, van haar adem en haar parfum (vermengd met haarlak), aan het gejeengel van haar radiozender ... Aan haar zwijgen.

Ook nu zegt ze niets. Van haar afhangelende schouders onder de blauwe badjas lees ik de tranen in haar ogen af. Ik kijk weg, net als zij.

‘Ik fiets met Helena.’

‘O? Met Helena?’

Dan is het goed. Heilige Helena. Omdat ze in dat grote, moderne witte huis woont dat zijn twee vleugels uitstrekt tot bijna in het bos. Omdat Helena een moeder heeft die in het bestuur van de vrouwenraad zit. En bovendien komt een notaris altijd goed van pas, maar dat zegt mijn moeder niet. Nooit. Al denkt ze het wel.

Vanaf die dag ging ik met de fiets. Heen en terug. Ik wilde het zo. Een beetje op reis gaan, weg van huis. Weg van de wc, van mijn kamer en vooral van mijn spiegel ... Weg van mezelf.

‘Het is goed,’ had mama gezegd. Ik kon mijn oren niet geloven. Ze draaide zich naar me om. Tranen. ‘Maar na school kom je recht naar huis.’

Ik had Helena en haar smoesjes, die ze gebruikte om met de andere meiden langs het ijssalon of het rokersbankje te rijden zonder argwaan te wekken thuis. We waren een prima alibi voor elkaar. ‘Na school moet ik voor een groepsworkje samenzitten,’ verzon ik. Of: ‘Ze wil graag dat ik meega als ze met haar hond gaat wandelen.’ Ik gebruikte dezelfde trucjes als Helena met haast eenzelfde bedrevenheid, hoewel een ommetje langs het ijssalon of langs de snoepwinkel met de andere meiden me op slag terugworp op de geheime oorlog die ik met mezelf voerde. Daarvoor

gebruikte ik dan weer mijn moeder. ‘Nee, ik kan niet mee,’ zei ik dan tegen Helena en de anderen, ‘ik moet thuis zijn.’ En zo hoefde ik geen bom calorieën naar binnen te werken of te doen alsof en kon ik toch nog even wat in de stad rondhangen of vanuit mijn schaduwplek naar Erik kijken, voor ik naar huis terugkeerde als een vogel naar zijn kooi.

Hoe dan ook, we kregen er allebei wat meer vrijheid door, Helena en ik.

Helena, mijn vriendin. Kut-Helena. Ik schrijf het allemaal op omdat ik niet weet wat ik er anders mee moet. Maar ik hou me in. Hoeveel moet ik nog slikken? Ik mag het aan niemand vertellen, daar stond ze op. Ze eiste het van mij. Zwijgplicht, heet zoiets. Omdat ik kan zwijgen. En omdat ik haar vriendin ben. Dat zei ze. Maar ‘mijn beste vriendin’ noemde ze me niet.

Ze verstikt, bijt, steekt en spuit haar gif. En nu zit dat gif in mij. Steken die je blijft voelen, die jeuken als een muggenbeet. Overal waar ze komt, ademt ze alle lucht in die er is en laat je stikken, zonder het te beseffen. Ze neemt alle ruimte in en laat je uitdrogen als een dood insect. En nu moet ik zwijgen, over haar en voor haar. Het meisje dat denkt mijn vriendin te zijn.

Louise kijkt naar het blad, legt haar hand erbovenop en klauwt met haar vingers. Het papier kreukt en krimpt tot een prop. Ze neemt een nieuw vel.

Wie ben ik?

Ik ben Louise. Afgekort Lou, zoals mijn zus Vivi me als kind is gaan noemen. Vivi neemt altijd de kortste weg. Ze is drie jaar eerder dan ik geboren. Ze bewoog zich altijd al vrijer dan ik.

Ik ben geslaagd. Over twee maanden begin ik aan het zesde jaar. En verder niets. Ik kan niet echt iets. Ik kan niets. Ik ben gewoon geslaagd, een A-attest. Ik ben gewoon.

Louise legt het potlood neer, leunt zuchtend achterover. Ze kijkt om zich heen, naar haar tienerslaapkamer met hier en daar nog een herinnering aan het onbezorgde kind dat ze ooit was, zoals haar verzameling sneeuwballen die nog steeds op het rek boven haar bed uitgestald staan. Ze staart door het raam naar de kruinen van de lindebomen die het huis omsingelen. Dan pakt ze het potlood weer op en buigt zich opnieuw over het blad papier dat niet lang dienst zal doen. Over haar dagboek dat nooit een dagboek mag worden.

En Helena? Natuurlijk is ze geslaagd. Zij kan alles. Zij doet alles. Zij durft alles. Zij is alles. Sinds de scheiding van haar ouders nog meer dan vroeger. Ik durf niets. Eigenlijk verdraag ik haar niet. Juist omdat ik niets durf. Omdat ik niets doe. Ik ben leeg.

Opnieuw legt Louise haar hand op het vel papier, ze knijpt haar vingers dicht, verfrommelt het papier tot een prop. Ze neemt een nieuw blad. Ze schaamt zich voor zichzelf. Want nu doet ze hetzelfde met haar woorden als met haar eten. Ze krypt, propt en braakt het uit.

—

Als ik bedenk dat ik ooit bang was dat ik verliefd op haar was. Dit is een bekentenis. Een bekentenis die ik alleen aan het papier toevertrouw. Maar zo dadelijk verscheur ik het blad en gooi ik het weg. Is het er niet geweest. Weet niemand het. Wat ik eigenlijk echt voel, is verachting, vooral voor mezelf. En verder niets.

Ik schrijf mijn verachting op en daarna vernietig ik het geschrevene.

Ik vraag me af of er dingen zijn die blijven, je hele leven lang, of een stukje ervan, ook al doe je ze weg, met een gom, met vuur of razernij. Ik denk van wel. Er zijn dingen die onder je huid blijven zitten. Niemand die ze ziet. Je bergt ze op, ergens in jezelf, en vanaf die dag ben je voorgoed alleen.

—

De potloodpunt is stomp. Louise pakt de slijper, die als een morttje draait zodra ze het potlood erin steekt. Haar laptop ligt naast haar, dichtgeklapt. Typen zou handiger zijn, maar nee, ze mag geen sporen achterlaten. En ze wil krassen. En gommen. Krassen en gommen. Met haar duim wrijft ze over het knobbeltje op haar rechtermiddelvinger, een gewoonte die zich intussen bij

haar heeft ingenesteld als een haast onmerkbare tic, een kleine pauze om even op adem te komen voor ze verder met de punt van het potlood op het papier krast. Grijs woorden. Voor de versnipperaar.

2

Wat gebeurde, gebeurde.

We waren allebei geslaagd, Helena en ik. We gingen uit. Eigenlijk gingen we allebei recht op hetzelfde doel af: Erik. We zeiden het alleen niet tegen elkaar. Voor haar was hij een prooi, voor mij een verlangen, diep in mijn hart verborgen. Hoewel hij naar een andere school ging, kenden we hem allemaal.

Ik had nog nooit met hem gesproken. Of toch, één keer, toen ik over de Oude Markt liep en tegen hem aanbodste. 'Sorry,' had hij toen gezegd. Ik: 'Niet erg.'

Erik. Stoer, knap, gespierd, onverstoort, koel, met blonde haren als een surfer, of nee, als een redder op het strand. De jongen die me uit mijn zee zou halen. Erik, met zijn brommer en zijn dj-set, zijn leven dat zich half op school en al half in de wereld van de volwassenen afspeelde, nog onbekend voor ons. Een trofee voor de meisjes, in hun dromen. Een kus van hem en je was het pas ontwaakte Doornroosje of, in de termen van de meiden, de winnaar van *The Voice* op tv, voor de ogen van iedereen blinkend en schitterend op het podium, toegejuicht en bewonderd.

Misschien was het deze keer – eindelijk – mijn beurt om bewonderd te worden, het meisje dat plots uit de stille middelmatigheid zou oprijzen, als een openbaring. 'Wie had dat gedacht, Louise dan nog wel!' zouden de meisjes elkaar als nijldige stiefzussen toefluisteren. En op slag zou iedereen voor een keer in mijn schaduw staan.

Zodra de schoolbel gaat om twintig over drie, haast ik me naar mijn schaduwplek op een hoekje van de Markt, waar hij me niet kan zien. Ik zie hem wel. Ik doe mijn draadloze oortjes in: 'Love's Embrace' van The Dinky Toys met Khadja Nin. Het kleverige nummer maakt me week, precies drie minuten en zestien seconden liefde. Pure liefde. Onze liefde. Iets zal hij toch voelen, hoop ik.

Ik wacht.

Hij stapt groot en knap door de poort, voor even in zichzelf gekeerd.

Zo hou ik het meest van hem.

Hij zwiert zijn linkerbeen over zijn brommer, zegt iets tegen zijn vrienden, lacht luchtig. Vuisten klinken tegen elkaar als champagneglazen. 'Joep, kerel,' zie ik hem zeggen.

Maar die ene keer zag hij me dus. Plots, alsof ik luid zijn naam geroepen had, keek hij recht naar mij. Ik stond versteend met mijn fiets aan de hand. Hij kwam naar me toe gesnord.

'Problemen?' vroeg hij toen hij voor me stond.

'Lekke band,' loog ik.

Gelukkig wierp hij zelfs geen halve blik op mijn fiets. 'Ik breng je wel.'

Mijn maag en longen leken zich plots te vullen met heliumlucht, alsof mijn voeten zich losmaakten van de aardkorst en ik weldra als een ballon de lucht in zou stijgen. Gewichtloos, bevrijd van de zwaartekracht, zweefde ik naar de fietsenstalling, waar ik mijn fiets met twee volle banden op slot zette. Ik draaide me om. Hij stond er nog.

Ik mocht achterop. Tien minuten in de gloed van zijn warme rug. Ik heb het niet aangedurfd me tegen hem aan te drukken.

Hij had me dus opgemerkt. Hij had vast gezien dat ik in die andere wereld hoorde, bij hem. Want ik weet hoe het voelt om anders te zijn dan iedereen. Met mij kun je het delen, Erik, alleen met mij.

28 JUNI

Tegen zes uur die avond fietste ik naar het witte huis met zijn gespreide vleugels van glas. Naar Helena dus. We vertrokken van bij haar thuis en zouden na de fuif samen terug naar haar huis gaan. Dat had ze haar moeder beloofd. Zelf hield haar moeder zich lang niet altijd aan haar beloften. Dat wist ik van Helena. 'Die doet altijd puur wat haar het beste uitkomt,' liet ze zich eens ontvallen na een zoveelste voorval met haar moeder. Ik dacht even dat ze het over zichzelf had, maar slikte mijn opmerking in.

Deze keer kwam de leuze 'samen uit, samen thuis' Helena goed uit. 'Het is mijn weekend,' had Helena's moeder haar op het hart gedrukt. Met de paar snippers informatie die Helena zo nu en dan prijs gaf en met wat zich al zo vaak voor mijn ogen had afgespeeld, kon ik het verhaal min of meer in elkaar puzzelen. Helena's moeder wilde de hoofdrol spelen in het leven van haar dochter of eigenlijk, net als Helena zelf, in het leven van iedereen die ze kende. Met haar ex-man viel niet te praten, beweerde ze. Die probeerde haar dochter bij haar weg te houden, dichtte haar ontoerekeningsvatbaarheid en nog meer krankzinnigs toe. Dit weekend was het hare. Van zo'n scène was ik al een paar keer getuige geweest. Waarom moest Helena zo nodig die avond naar een fuif? Terwijl ze samen gezellig een hapje konden gaan eten?